

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 233, 22 september 2006

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Efter borgarnas valseger: förbered motstånd

Valet 2006 blev både på riksplanet och i många landsting och kommuner ett svidande nederlag för den organiserade arbetarrörelsen. Vår uppmaning att rösta på s eller v och samtidigt rikta krav till deras kandidater var inte baserat på något politiskt stöd. Tvärtom. Vår taktik hade enbart, i avsaknad av ett revolutionärt socialistiskt alternativ, som syfte att göra gemensam sak med alla arbetare, ungdomar och kvinnor som inte ville se en borgerlig regering.

Alla förhoppningar om att kunna avvärja borgarnas stormanlopp grusades. Många socialister och radikaler känner nu en stor besvikelse. Något som liknar chock har drabbat många kamrater och kämpar i arbetarrörelsens organisationer. Vi hade själva inga förväntningar vad gäller SAP:s, LO:s eller Vänsterpartiets ledare. Under tolv år har dem tillsammans med miljöpartiet drivit en borgerlig politik med smärtsamma nedskärningar på många områden. Allt för att stötta den svenska och europeiska kapitalismen.

Dessa ledares besvikelse är inte vår, men alla kämpande arbetare och ungdomar har all rätt att känna sig svikna. Med vissa undantag var mobiliseringen inom arbetarrörelsen dålig. På många håll, som i Stockholm, har moderater och folkpartister varit flitigare med flygblad än både s och v. Därtill kom en politik som bakband alla radikala ansatser. Den tandvårdsreform som Göran Persson trodde skulle räcka som reformlöfte för att vinna valet kom helt i skymundan.

Borgarpartiernas allians lyckades i stället framställa sig själva som de enda partier som bekymrar sig över arbetslösheten och ungdomars svårigheter att komma in på arbetsmarknaden. Reinfeldt och kompani stal helt enkelt en av arbetarrörelsens klassiska frågor och lyckades få tillräckligt många att tro att dem har lösningen. Arbetarrörelsens så kallade ledare lät dem göra det utan att komma med något svar. I stället framstod det som om s och deras allierade inte alls bryr sig om arbetslösheten.

Denna svarslöshet är en konsekvens av den socialdemokratiska regeringens borgerliga politik. Man har inte lyckats bekämpa arbetslösheten i någon verklig utsträckning. De arbetstillfällen som kommit har främst varit en konsekvens av det ekonomiska uppsvinget, inte resultatet av en offensiv arbetarpolitik. Att massarbetslösheten från 1990-talet lämnat djupa spår, något som borgaralliansen inte drog sig för att påpeka, syns inte minst i många arbetarförorter. Särskilt hårt slår arbetslösheten i förhållande till de segregerade stadsdelar där många invandrare bor.

Malmöstadsdelen Rosengård, som blivit något av en symbol för utanförskap och segregation i media, är ett talande exempel. I vissa områden i Rosengård uppgår arbetslösheten till 90 procent. Över 50 procent av eleverna går ut grundskolan utan fullständiga betyg. Här lever 75 procent av barnen under Rädda barnens fattigdomsnivå. Man kunde kanske förvänta sig att socialdemokraterna, som styr i Malmö under många år, skulle ha tagit problemet på allvar och genomfört de satsningar som behövdes för att förbättra den kommunala servicen, utvidga integrationsprojekten, anställa fler lärare till skolan och framförallt se till att skapa verkliga jobb. Men icke.

De socialdemokratiska kommunpolitikerna har istället genomfört en svår balansakt där det högsta målet alltid har varit att undvika ett budgetunderskott. Kort efter förra valsegern beslutade man tillsammans med Vänsterpartiet i två omgångar om en nedläggning av all ungdomsverksamheten kring Tegelhuset. Nästan hälften av Rosengårds invånare är ungdomar under 19 år. När stadsdelen 2004 gick back med 23 miljoner drogs ytterligare flera tjänster på socialförvaltningen in och även pensionärsverksamheten lades ned.

Tidigare i år valde socialdemokraterna, med hänvisningar till ökad vandalism, att lägga ner högstadiet på Hermodsalskolan i en kommun nära Malmö, vilket ledde till stora protester från elever, lärare och föräldrar. Just denna nedläggning användes som ett argument mot den tidigare regeringens skolpolitik av Lars Lejonborg i den sista valdebatten. Persson var svarslös. Nedskärningspolitiken har helt enkelt varit socialdemokraternas och Vänsterpartiets lösningar på problemen. Det socialdemokratiska kommunalrådet i Malmö, Ilmar Reepalu, har istället för att gå på offensiven i olika utspel krävt "invandringsstopp", något som självklart stärker de mer uttalade rasisterna i Sverigedemokraterna.

Vänsterpartiets krav på 200 000 nya arbeten i offentlig sektor har i detta sammanhang varit ett lika tomt svar. Lars Ohly har in i det sista undvikit att berätta hur det ska gå till och vart pengarna ska tas. När han pressats på frågan har han sagt att det på sin höjd är ett mål som man hoppas kunna genomföra fram till 2010.

Den tidigare regeringskoalitionen har alltså misslyckats med att driva en offensiv arbetarpolitik. Styret har tvärtom inneburit mer av klasspolitik till borgarnas fördel. Väljarna har genomskådat de tomma orden. Uppseendeväckande är också att man närmast fullständigt misslyckats med att driva kvinnofrågan på ett offensivt sätt. Förväntningarna var stora på regeringen i detta avseende. Debatten om föräldraförsäkringen var en sådan fråga. Socialdemokraternas ledare har förvisso känt pressen från SSU och kvinnoförbundets påtryckningar. Men Persson och LO-ledningen, som av hänsyn till statens finanser och företagen inte varit beredda att kräva full ersättning för föräldrar som är lediga med sina barn, har följaktligen inte heller vågat kräva en individualiserad föräldraförsäkring.

Den bestående ojämlikheten mellan kvinnors och mäns löner har knappast rubbats de senaste åren. När Peter Eriksson sade att han hoppades att en kommande koalitionsregering mellan mp, v och s verkligen skulle kunna komma till rätta med detta en gång för alla, utan att ge någon som helst sorts förklaring på hur det ska gå till, var det återigen tomma ord. Istället lyckades Maud Olofsson framstå som betydligt mer offensiv med krav på lagstiftning mot företag som diskriminerar och åtgärder för att underlätta kvinnors företagande. Det säger en del om valdebatten i detta avseende.

I kombination med att moderaterna helt accepterat kollektivavtalen och fackets betydelse, innebar allt detta att både s och v kom att framstå som om de argumenterade mot något som för väljarna framstod som abstrakt och inte sannolikt. Borgarna lyckades, med andra ord, framställa sig själva som omtänksamma välfärds-kramare med ett enat program som

ska "sätta fart på Sverige".

Det enda som är bra med valutgången är att Göran Perssons strypgrepp över socialdemokratin kommer att släppa. Någon efterträdare som står för en mer radikal, för att inte tala om antikapitalistisk och socialistisk, politik finns dock inte i sikte. Alla de kandidater som nu diskuteras i media – Sahlin, Wallström, Lundby-Wedin, Messing, Nuder m.fl. – står för samma politik som Persson, dvs. en anpassning till den nyliberala politik som dominerar i EU och USA-imperialismens utrikespolitik.

Socialdemokratin har under Perssons ledning lagt grunden för den politik som det nu faller på Alliansen att fullfölja. Utan att gå så långt som Blairs New Labour i anammande av nyliberalismen, har Persson gått i spetsen för ett inordnande av Sverige i det imperialistiska block som EU har till syfte att skapa.

Vänsterpartiet har slitits mellan olika strategiska förhållningssätt till socialdemokratin. Välgval Vänster står för utplåning av partiets långvariga vänsterreformism, medan majoriteten runt Ohly å ena sidan vill bevara rollen som socialdemokratins vänsterkritiker, å andra sidan ta ansvar för den borgerliga politik som s-regeringarna genomför. Det är en strategi som i längden bara kan leda till interna konflikter och frånvaro av självständigt uppträdande i politiken. Det avspeglas i kommunalpolitiken såväl som i riksdagen där de stora frågorna avhandlas. Därför har Vänsterpartiet nöjt sig med försiktig kritik mot Perssons stöd till USA:s och Storbritanniens imperialistiska ockupation av Irak, en ockupation som mördat hundratusentals irakier och lett landet till ett permanent krigstillstånd. Därför har man endast i riksdagen försiktigt reserverat sig inför socialdemokratins vapenhandel och det politiska stödet till den rasistiska bosättningsstaten Israel. Aldrig har man gått på offensiven och utnyttjat sin tyngd för att mobilisera arbetarrörelsen mot denna rent kriminella handling mot all internationell solidaritet med de förtryckta. Därför var Ohly också i det närmsta knäpptyst rörande dessa frågor i de direktsända valdebatterna.

Valsiffrorna för de partier som inte nådde upp till spärren på fyra procent visar också oroande tendenser för alla socialister. Störst blev det rasistiska och populistiska Sverigedemokraterna med 161 353 röster (2,94 procent). Med över 200 kommunala mandat har man mer än fyrdubblat sin representation. Man har också lyckats slå sig in i landstingen. Man kan nu räkna med större ekonomiskt stöd. Även om partiet inte nådde riksdagen, har man nu tagit sig en bra bit på vägen. Detta ökar inte bara risken för ett verkligt genombrott för ett parti av Dansk Folkepartis sort, ett parti som med största sannolikhet skulle innebära ett direkt hot mot invandrades andel av de demokratiska och sociala rättigheterna.

Sverigedemokraternas valframgång ger också ökat självförtroende till de mer hårdföra fascistiska grupperingarna, som trots sin marginalisering de senaste åren lyckats nå en högre grad av enhet sinsemellan i sitt arbete med att bygga upp en militant gatukampsrörelse redo att sättas in mot alla progressiva krafter. Till den borgerliga sidan måste också räknas Sveriges Pensionärers Intresseparti med 28 688 röster, Junilistan med 25 772 röster, Sjukvårdspartiet med 11 297 röster, Nationaldemokraterna med 3 043 röster, det märkliga partiet Enhet med 2 605 röster, Nationalsocialistisk Front (NSF) med 1 405 röster samt Ny Framtid med 1 149 röster.

Den enda kraften till vänster på den här nivån blev Feministiskt initiativ med 37 175 röster (0,68 procent). Därefter kommer Rättvisepartiet Socialisterna (RS) med 1 075 röster i riksdagsvalet (0,02 procent), följt av det stalinistiska Kommunisterna med 432 röster och slutligen Kommunistiska Förbundet med sina 30 röster. Piratpartiet lyckades få 34 435 röster, men partiet är svårt att placera in politiskt även om det dragit till sig en del radikala väljare. Samma sak gäller doku-såpestjärnan Linda Rosings Unika Partiet som mot alla odds lyckades övertyga 216 röstberättigade personer om att partiet

har någon form av politik.

RS stärkte sin ställning både i Umeå (2 724 röster) och Luleå (1 216 röster) och fick två nya mandat i Haninge (1 216 röster), Socialistiska Partiet fick mandat i Vimmerby och behöll sitt mandat i Köping men misslyckades i Göteborg (526 röster). Kommunistiska Partiet gick tillbaka i sina få kommunala fästener, så även i Göteborg (2 300 röster).

Borgerliga och till och med högerextrema partier dominerar alltså bland småpartierna och bara det faktum att det öppnet nazistiska NSF fick fler röster i riksdagsvalet än RS bör leda till eftertanke. Jublet över framgångar för vänstern på det kommunala planet kommer i ett annat ljus när de jämförs med hur det ser ut på riksplanet och där utgör vänstern utanför Vänsterpartiet för närvarande inget som helst alternativ i ett val. I det avseendet skiljer sig situationen i Sverige från många andra länder, från Storbritannien till Frankrike, där vänstern ofta nått betydande valframgångar.

Den regering som Rheinfeld inom kort kommer att leda har inte helt visat sitt rätta ansikte ännu. Dag för dag kommer den reaktionära dagordningen att tränga fram bakom alla leenden. Statliga företag kommer att privatiseras, avdragen för "hushållsnära tjänster" kommer att införas samtidigt som avdraget för fackavgiften försvinner, likaså kommer a-kassa och andra delar av socialförsäkringssystemet att försämrats för de som är mest beroende av stöd, kapitalisterna – de så kallade entreprenörerna – kommer att gödslas med sänkningar av skatter och avgifter. Utöver en hårdare regim i skolan, med "uppförandebetyg" från och med första klass, kommer antagligen barn och ungdomar att få ta de hårdaste smällarna när borgarna går till offensiv.

Frågan är hur lång tid det tar innan specifika åtgärder för att avskaffa arbetstryggheten för ungdomar under 26 de första två åren sätts in. Centern har drivit kravet hårdast men de övriga borgerliga partierna har inte vågat haka på. Än så länge. Väl med regeringsmakten i händerna kan det bli en annan femma.

De väljare som lät sig luras av det fagra talet om alla jobb som ska skapas genom att gynna kapitalet kommer att bli grymt besvikna. Det arbete som idag behöver utföras i Sverige finns i mycket hög grad inom offentlig sektor, dvs. inom skolor, vården och omsorg av olika slag. Storbolagens överfyllda skattekistor, som inte används för produktiva investeringar utan för utdelningar till aktieägarna, innehåller gott och väl de resurser som behövs. Men det är faktiskt så att inte ens Vänsterpartiet annat än i förbifarten talar om att höja beskattningen av kapitalet. Företagsbeskattningen i Sverige är idag faktiskt bland de lägsta i Europa.

Den socialdemokratiska regeringens borgerliga politik och Vänsterpartiets anpassning till denna visar återigen på behovet av ett verkligt revolutionärt arbetarparti. Vi i Arbetarmakt ser det som vår uppgift att i denna situation framhålla detta med större styrka. Aktivister i arbetarrörelsen som fortfarande röstar på något av de borgerliga arbetarpartierna måste börja ställa sig frågan om vilken typ av parti som verkligen behövs för att slå tillbaka borgarna – och hur ett sådant parti kan byggas.

För alla socialister, radikala ungdomar, fackliga aktivister och aktivister inom kvinnorörelser och miljörörelser återstår idag två uppgifter:

- vi måste diskutera de politiska orsakerna till nederlaget och vilken väg som kan leda framåt istället för bakåt,
- vi måste förbereda och rusta arbetarrörelsens organisationer inför den kamp som borgarregeringens politik kommer att driva fram. Den kampen får inte bara bli defensiv, den måste gå över till en offensiv för att bli av med såväl borgarregeringen som kapitalismen en gång för alla.

LO måste förbereda sig på kamp

I en debattartikel i DN 22/9 oroar sig LO:s ordförande Wanja Lundy-Wedin för den nya regeringens kommande politik,

och i försiktiga ordalag varnar hon för att angrepp på de fackliga rättigheterna kommer att leda till konflikt. I DN dagen före går Peter Wolodarski till angrepp på de LO-företrädare som före valet hotade med att försvara sig om en kommande alliansregering skulle gå på offensiven. Som väntat anser han att LO-ledarna är odemokratiska om de inte accepterar valresultatet, eller med andra ord lägger sig platt och låter borgeralliansen ostört föra vilken politik de vill.

Wolodarski må vara blott en pajas, men han uttrycker vad många av kapitalismens försvarare tycker. Som försvarare av arbetarklassens intressen är vår utgångspunkt dock en helt annan. Fackföreningarnas uppgift är att försvara arbetarna, och självklart ska de använda de maktmedel de har om de fackliga intressena angrips – det kan inte bli mycket mer grundläggande. Arbetarklassen har inga viktigare eller mer grundläggande demokratiska rättigheter än de fackliga rättigheterna, och om dessa angrips – om de avskaffas för ungdomar under 26, solidaritetsstrejker förbjuds m.m. – är det vår plikt att med alla medel kämpa emot.

Vi godkänner inget mandat i världen, ingen riksdagsmajoritet, inget folkomröstningsresultat – om nu det skulle bli aktuellt – som tillräckligt för att försämrare en enda facklig rättighet. Detta gäller förstas inte minst nu när Reinfeldt faktiskt inte har något klart mandat till förändringar då han gick till val på att dölja alla de delarna av sin politik. Detta är förstas inte detsamma som att angrepp inte kommer att göras.

LO-ledarnas försiktiga hot om konflikt visar att de inser att trycket nerifrån kan tvinga dem till handling, liksom att deras egen position hotas om fackföreningarna pressas tillbaka. Alla LO-medlemmar måste nu kräva att deras företrädare ska kämpa emot varje åtgärd från Reinfeldts regering som hotar arbetarklassens intressen.

Om LO-topparna inte gör detta, eller bara gör det halvhjärtat – oavsett vilka förevändningar de kan hitta på – har de därmed visat att de inte konsekvent kan företräda sina medlemmars intressen, och måste snarast avlägsnas från sina positioner. En kampinriktad LO-ledning skulle inte bara hindra varje försämring för sina medlemmar, de skulle inte heller tveka att driva bort en antifacklig regering från makten, och därmed klart ställa frågan om vilka som faktiskt styr samhället.

Stöd bussförarna

På grund av risken för rån med den ökade mängden kontanter på bussarna vägrade SL:s busschaufförer nyligen att ta emot kontant betalning. Det är en fråga om elementär arbetsmiljö, och det är varje socialists plikt att stödja busschaufförernas krav på att slippa ha hand om stora summor.

SL:s VD Jangälv gick då ut och föreslog att kontantpriset på buss skulle fördubblas till 40 kronor. Förutom att den åtgärden skulle innebära att det blev väldigt dyrt att åka för den som inte har månadskort och som inte varit förutseende nog att köpa ett nytt häfte kuponger, skulle det inte nödvändigtvis lösa problemet med kontanter på bussen.

En bättre och mer radikal lösning vore då: gratis kollektivtrafik. Detta skulle dessutom ge andra positiva effekter, som att minska biltrafiken, minska utgifterna för pressade låginkomsttagare m.m. Naturligtvis skulle man inte kunna lägga ut verksamheten på entreprenad, och Connex skulle få sparkas ut från tunnelbanan – ytterligare en positiv bieffekt. Bort med vinstintresset från kollektivtrafiken, så kan mer satsas på säkerhet, och alla antifackliga angrepp upphöra – och Per Johansson kan få tillbaka sitt jobb till slut. För att finansiera reformen skulle man inte ens behöva konfiskera särskilt mycket av de svenska storföretagens övvinster på 400 miljarder (förra året) – utan där skulle det fortfarande finnas betydligt mer att hämta.

Val i Tyskland

Våra tyska kamrater skriver i *Arbeitermacht-Infomail* nr 277 (19/9) om de val som ägde rum i Berlin och Mecklenburg-Vorpommern samma dag som det svenska valet.

Det finns tre likheter mellan valen i Berlin och i Mecklenburg-Vorpommern: 1) de båda röd-röda-regeringarna, dvs. koalitioner mellan socialdemokraterna i SPD och vänstern i Linkspartei.PDS, drabbades av dramatiska röst- och mandatförluster. SPD drabbades hårdast i Mecklenburg-Vorpommern och PDS och deras allierade i Östberlin, 2) en tydlig minskning i valdeltagandet – i Mecklenburg-Vorpommern från 70,6 procent till 59,2, i Berlin från 68,1 till 58,5 procent, 3) en tydlig polarisering som är märkbar både till höger och vänster.

Det var inte bara SPD och PDS som förlorade röster. Även kristdemokraterna i CDU fick vidkännas sitt sämsta resultat i Berlin sedan andra världskriget. Den mest dramatiska förlusten fick SPD i Mecklenburg-Vorpommern – 10,4 procent, från 394 118 röster till 247 291. PDS fick för fem år sedan 366 292 röster (22,6 procent) men fick nu se sitt röstetal sjunka till 185 452 röster (13,4 procent). Mest uppseendeväckande var förlusterna i de gamla fästena i östra Berlin. I stadsdelen Marzahn-Hellersdorf gick PDS tillbaka från 52,9 procent till 32,5. Förlusterna var stora även i stadsdelarna Pankow (20,8), Lichtenberg (17,3), Treptow-Köpenick (16,2) och Kreuzberg-Friedrichshain (16,4). Till och med i Västberlin förlorade PDS en tredjedel av sina röster.

Orsakerna till dessa förluster är inte svåra att hitta. Genom den politik som de två partierna fört i delstatsregeringarna har de genomfört den härskande klassens generalangrepp. I sina valkampanjer har de dessutom klargjort att de har för avsikt att fortsätta med omstruktureringar, privatiseringar, skärpta angrepp på de arbetslösa m.m.

Även om det ännu inte finns någon statistisk över vilka som inte röstade, kan man utgå ifrån att det rör sig om arbetslösa och marginaliserade människor. Dessa skikt lockas inte heller av SPD och PDS som i första hand bryr sig om mellanskiktens och arbetararistokratiens intressen.

Det borgerliga, parlamentariska systemet har hur som helst visat en minskad förmåga att integrera de mest utsatta skikten av arbetarklassen. Polariseringen var som mest tydlig högerut. Det fascistiska NPD fick 7,3 procent (59 674 röster) i Mecklenburg-Vorpommern och omkring 4 procent i östra Berlin. I delar av Vorpommern nådde NPD 12 till 13 procent. På samma sätt som i Sachsen attraherar NPD främst demoraliserade och frustrerade arbetslösa och de lägsta skikten av arbetarklassen. Det rör sig också främst om unga män. Bland övriga grupper är det småföretagare som är överrepresenterade bland deras väljare.

NPD:s framgångar är för det första ett uttryck för att vänstern, framför allt PDS, för allt fler löntagare inte framstår som ett alternativ, utan snarare som en del av det bestående. Till vänster om PDS finns inte heller något socialistiskt massalternativ baserat på klasskamp. För det andra rör det sig om ett uttryck för småborgerlighetens och småkapitalets oro inför konkurrensen från utlandet (EU, Polen). De hoppas på att genom chauvinism och rasism kunna rädda sina positioner.

I Berlin vägrade WASG, den grupp som bröt med SPD för några år sedan, att stöda PDS. Istället drev WASG en egen kampanj och uppnådde 2,9 procent i Berlin (40 000 röster). Det fanns en rad problem som WASG mötte: 1) man tvingades uppträda mot den egna partiledningen, 2) placeringen som nummer 14 bland vallisterna var en nackdel, 3) valsystemet har en odemokratisk femprocentsspärr, 4) och mindre ekonomiska medel än konkurrenterna.

Utan tvivel var resultatet möjligt genom den stora insats som medlemmar och sympatisörer gjorde. Inte desto mindre är det viktigt att påpeka de egna, hemskapade fel som hindrade WASG. Det främsta är att WASG inte lyckades få en

stor del av de utblottade skikten till valurnorna. En ofta nämnd orsak till detta, även från den mest kända kandidaten Lucy Redler, är att tiden var för knapp för att vinna väljarnas förtroende. Den förklaringen räcker dock inte, enligt vår uppfattning.

I grund och botten uppträdde WASG i Berlin som ett "normalt" parlamentariskt inriktat parti, vilket är tydligt redan i namnet ("Valalternativet"). Den politiska strategin och valprogrammet gav uttryck för denna inriktning. WASG i Berlin har tydligt uppträtt mot senatens, dvs. SPD/PDS, politik, reser många krav för löntagarnas intressen och ger uttryck åt ett visst skikt i arbetarklassen som vill bryta med den politiken. Det var därför helt riktigt att ge stöd till partiet i valet. Men WASG var inte med några få undantag ett parti för mobilisering av kampen.

Det avgörande nu är att WASG i Berlin och vänsteroppositionen i WASG i hela landet diskuterar sin vidare politik.

Om WASG vill bli ett parti för de arbetslösa, arbetarklassens lägsta skikt, kämpande löntagare, invandrare och ungdomar, måste målet vara att bygga ett helt annat parti än SPD eller PDS. Det gäller att i WASG kämpa för att göra det till ett kampparti, ingripa med det perspektivet i konflikterna om "fusionen" mellan PDS och WASG och därmed bilda en organiserad strömning, som också kan uppträda som självständig politisk kraft mot ett nytt reformistiskt parti.

Framgång för skolstrejk i Berlin

Den 13 september deltog 8 000 elever i Berlin i en strejk mot den röd-röda senatens utbildningspolitik. Klockan 10 samlades eleverna på Alexanderplatz och marscherade sedan genom staden till framåt 15-tiden.

Kamrater i ungdomsorganisationen Revolution deltog i demonstrationen med en egen avdelning tillsammans med elever från John Lennon-skolan. Kamraternas paroll framför alla andra var "Streik in der Schule, Streik in der Fabrik – das ist unsere Antwort auf ihre Politik" (Strejk i skolan, strejk i fabriken – det är vårt svar på er politik). Strejken hade stöd både av elevorganisationer, delar av vänstern och i vissa fackföreningar.

Den breda protesten saknade i många tal en politisk tillspetsning, förutom anarkistiska krav på allt åt alla, och var i huvudsak reformistiska. Men många elever reagerade positivt på paroller som går utöver rena skolfrågor och betonar en allians mellan alla som utsätts för kapitalets angrepp.

Tyska Revolutions flygblad inför skolstrejken betonade följande krav:

- Återinför fria läromedel! Deltagande i klassresor ska inte vara beroende av föräldrarnas plånbok! Fri och gratis tillgång till skola och utbildning för alla!

- Minska storleken på klasserna! Nyanställ lärare för att förbättra undervisningen! Bort med förlängningen av lärarnas arbetstid!

- Inga studielån!

- Ingen privatisering av skolorna! Skolorna ska kontrolleras av utskott bestående av anställda, elever och föräldrar!

- Finansiering av skolorna genom beskattning av de rika och företagens vinster!

Flygbladet slutar med att föreslå ett annat perspektiv än det som läggs fram av reformisterna:

"Tillräckligt ofta förblir protesterna under fackföreningsledarnas kontroll lama och tama. Alltför många kompromisser har gjorts... Det gör det tydligt att vi själva måste utöva kontroll över våra aktioner. Därför måste de strejk- och aktionskommittéer som bildats de senaste veckorna föras vidare och samordnas. Bara så kan de bli kamporgan för att förbereda och genomföra vidare aktioner.

Om våra protester ska bli ett verkningsfullt motstånd, måste vi inse att kampen mot angreppen på ungdomen är en del av löntagarnas, arbetarnas och de arbetslösas kamp. Vi

måste se vår kamp som en del av kampen mot kapitalistklassens herravälde och dess stat."

Arbeitermacht-Infomail nr 277

Broschyr om Irak och vänstern

Under det senaste året har *Arbetarmakts nyhetsbrev* haft en serie med artiklar om den svenska vänstern och kampen mot ockupationen av Irak. De har skrivits av vår kamrat Senad Kadic och är i hög grad aktuella i samband med de nya utbrotten av krig och ockupation. Den svenska vänstern har inte lärt sig något, tvärtom upprepar den nu samma fel som tidigare. Broschyren kommer att finnas tillgänglig på vår hemsida för gratis nedladdning.